

Arrest

nr. 149 744 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2015 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 mei 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 7 juli 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : M.(...) T.(...)

voornaam : I.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 28(3) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, vroeg op 11.05.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 05.04.2015 werden geregistreerd te Siracusa (Italië) vanwege illegale binnenkomst.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 10.01.1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 18.05.2015 werd te Neder-over-Heembeek een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat mijnheer I.(...) M.(...) T.(...) op datum van 18 mei 2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2tal jaar een goede schatting is". De op 31.10.2014 ingestelde voogdij werd op 24.11.2014 opgeheven.

De betrokkene werd gehoord op 09.06.2015 en verklaarde dat hij op 05.03.2015 van Somalië naar Soedan vloog met zijn eigen paspoort. Na een drietal dagen vervolgde hij zijn weg naar Libië, waar hij vervolgens verbleef bij een smokkelaar in Tripoli. Op 05.04.2015 verliet de betrokkene Libië per boot. Hi kwam vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië, maar voegde toe niet te weten of zijn vingerafdrukken al dan niet werden geregistreerd. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen drie weken in Italië in de woning van een vriend van een oom van hem. Volgens de betrokkene raadde deze persoon hem aan naar België te gaan. De betrokkene volgde deze raad op en kwam op 09.05.2015 in België aan. De betrokkene merkte nog op dat hij tot Libië samen reisde met een oom, de rest van de reis legde hij alleen af.

De betrokkene was op 10.06.2015 het voorwerp van een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §1 van de wet van 15.12.1980.

Op 12.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Gezien de betrokkene het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Artikel 28(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat de vriend van zijn oom hem aanraadde naar België te gaan. Hij uitte tijdens zijn verhoor geen expliciet verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar verklaarde dat de vriend van zijn oom hem vertelde dat hij Italië binnen vierentwintig uur diende te verlaten. De betrokkene stelde uitdrukkelijk dat hij in Italië geen problemen kende wat opvang of behandeling betreft.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Zoals reeds werd aangehaald uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen expliciet verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties. Hij verklaarde dat de vriend van zijn oom, bij wie hij in Italië verbleef, hem vertelde dat hij Italië binnen vierentwintig uur diende te verlaten. We benadrukken dat de betrokkene uitdrukkelijk stelde dat hij in Italië geen problemen kende wat opvang of behandeling betreft en tijdens zijn verhoor geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens

onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens het leeftijdsonderzoek in 1995 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een toestand van extreme kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. De aan Italië overgedragen personen schuiven door naar de reguliere opvang zodra mogelijk. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse

instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiëennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italië : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28(3) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk het hierna volgende:

(...)

Verzoeker wordt al bijna twee maanden vastgehouden in het gesloten centrum (Repatriëringscentrum 127bis) te Steenokkerzeel.

Gelet op voormelde wetgeving en de vaste rechtspraak van de Raad kan hieruit worden afgeleid dat aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 10 mei 2015 het voorwerp was van een beslissing tot vasthouding en sedertdien verblijft in het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Aangezien de transfer van verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing blijkens het faxbericht van de verwerende partij op 20 juli 2015 in het vooruitzicht wordt gesteld, is het echter aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt :

“Ten onrechte heeft de DVZ een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hierdoor zal verzoeker worden teruggestuurd naar Italië. Nochtans maakt deze beslissing een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst, wenst verzoeker op te merken dat Italië als grensland van de EU wordt overspoeld door vluchtelingen. De opvangmogelijkheden van Italië is tot op heden niet aangepast aan een dergelijk massale instroom van de oorlogsslachtoffers.

De systeemcrisis wordt door de DVZ evenwel erkent, doch komt de DVZ volledig ten onrechte tot de beslissing dat niet België maar wel Italië verantwoordelijke is voor de asielaanvraag van verzoeker. Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat de DVZ zich heeft blind gestaar op de wettekst van Verordening 604/2013 en artikel 3 van het EVRM volledig uit het oog verliest.

Italië heeft NIET ingestemd met de terugname van verzoeker. Verzoeker wordt uitgewezen naar Italië omdat Italië niet binnen de termijn voorzien in Verordening 604/2013 heeft geantwoord.

De beslissing van DVZ schendt vervolgens duidelijk artikel 3 van het EVRM, daar uit verscheidene rapporten duidelijk blijkt dat de huidige situatie van vluchtelingen in Italië een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

UNHCR schreef in haar rapport 'Global Appeal 2015' dienaangaande uitdrukkelijk het hiernavolgende (stuk n°3):

"In the first seven months of 2014, more than 87,000 people arrived in Italy by sea, mainly from Eritrea and the Syrian Arab Republic (Syria). In an effort to reduce the risks linked to such journeys, in October 2013 the Italian Government launched the Mare Nostrum operation, which has rescued more than 100,000 people. Greece and Spain also recorded an increase in arrivals.

The economic situation in the region has had an impact on the capacity and readiness of many countries to strengthen their protection systems. Austerity measures have also hit civil-society organizations that provide services to asylum-seekers and refugees. Xenophobia and intolerance have led to incidents of discrimination and violence. States have responded by concentrating on curbing irregular movements, including through tighter border controls and detention, or penalization for illegal entry.

(...)"

Artsen Zonder Grenzen vermeldde op haar website uitdrukkelijk het hiernavolgende:

"Er blijven tekorten in de gezondheidszorg voor migranten en asielzoekers die in Italië aankomen.

Migranten zonder papieren worden tot 18 maanden vastgehouden in Centra voor Identificatie en Uitzetting. De gezondheidsdiensten, die uitbesteed zijn aan privéfirma's, hebben een gebrek aan coördinatie. Tuberculose (tbc) en andere verwaarloosde ziektes worden nauwelijks gediagnosticeerd en behandeld, ondanks nationale protocollen.

In de centra in Caltanissetta, Milaan, Rome en Trapani werkt Artsen Zonder Grenzen samen met het ministerie van Volksgezondheid, het ministerie van Buitenlandse Zaken en private ondernemingen die de centra besturen, om de kwaliteit van de zorg te verbeteren. Een mobiel medisch team adviseert en leidt medisch personeel op dat in de centra werkt om tbc op te sporen en te behandelen.

SCREENING EN BEHANDELEN VAN DE ZIEKTE VAN CHAGAS

Bij sommige migranten werd Chagas vastgesteld, een parasitaire ziekte overgedragen door de beet van een insect dat veel voorkomt in Latijns-Amerika en bijna onbekend is in Italië. Artsen Zonder Grenzen deelde haar kennis van de ziekte met het ministerie van Volksgezondheid en andere betrokkenen bij de gezondheid van de migranten.

In de noordelijke stad Bergamo ontmoette Artsen Zonder Grenzen, in samenwerking met het ziekenhuis van Verona en de Italiaanse vereniging OIKOS, Latijns-Amerikaanse migranten om te screenen op Chagas en behandeling te voorzien. Artsen Zonder Grenzen help in Italië bij het opstellen van standaardprocedures voor de preventie, opsporing en behandeling van de ziekte.

ZORGEN VOOR DE DAKLOZEN IN MILAAN

In december opende Artsen Zonder Grenzen een programma om medische zorg te voorzien voor daklozen ontslagen uit het ziekenhuis, waarvan de meesten chronische ziektes hebben zoals diabetes en hypertensie, en opvolging nodig hebben. Sommige patiënten leden ook van toestanden verergerd door de koude, zoals bronchitis en infecties van de ademhalingswegen ."

Uit voorgaande kan dus duidelijk worden afgeleid dat onze Zuid Europese lidstaten zoals Italië een instroom van oorlogsslachtoffers hebben waarvoor ze tot op heden niet voorbereid zijn. Het terugsturen van vluchtelingen naar deze gebieden maakt duidelijk een mensenrechtenschending uit, daar de DVZ duidelijk op de hoogte is van het feit dat de asielzoekers niet zullen worden opgevangen, gelet op het gebrek aan capaciteit en de economische crisis in deze gebieden.

Er dient overigens te worden benadrukt dat Italië NIET heeft ingestemd met de terugname. Verzoeker wordt teruggestuurd naar Italië, omdat Italië niet binnen voorziende termijn heeft geantwoord op verzoek van de DVZ op terugname van verzoeker.

De universele mensenrechten dienen uiteraard voorop te worden gesteld dan de procedurele toepassing van Verordening 604/2013. Het terugsturen van verzoeker naar Italië maakt, gelet op de bovenvermelde uiteenzetting, schending uit van artikel 3 van het EVRM. Aldus, is het middel ernstig.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de update toe van het UNHCR-document ‘Global Appeal van 2015 inzake ‘Northern, Western, Central and Southern Europe’.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublin-reglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de ‘verantwoordelijke lidstaat’ in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138)

2.3.2.3. Blijkens het administratief dossier antwoordde verzoeker tijdens zijn zogeheten Dublin-interview van 9 juni 2015 op de vraag of er specifieke redenen waren waarom hij zijn asielaanvraag specifiek in België wilde indienen het volgende: *“keuze van de vriend van mijn oom genaamd Mohammed Abdullah”*. Naar aanleiding van de vraag of hij tijdens zijn verblijf in Italië ooit problemen had gekend wat betreft opvang of behandeling antwoordde verzoeker ontkennend. Wanneer hem werd gevraagd of hij een reden kan geven waarom hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren, stelde verzoeker het volgende: *“Omdat de vriend van mijn oom mij gezegd heeft dat wij het land binnen de 24 uur het land moesten verlaten. Deze persoon reisde met mij mee tot Italië. Ik heb nadien geen contact meer met hem gehad.”* Er bestaat bijgevolg geen enkele concrete indicatie dat verzoeker reeds blootgesteld zou zijn geweest aan een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ook thans brengt verzoeker geen enkel individueel element aan dat noopt tot een andere beoordeling. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

2.3.2.4. In zijn middel beweert verzoeker dat de *“opvangmogelijkheden van Italië (...) op heden niet aangepast (zijn) aan een dergelijk massale instroom van de oorlogslachtoffers”* en dat *“de huidige situatie van vluchtelingen in Italië een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM”*. Uit deze blote bewering kan echter niet worden afgeleid dat Dublin-terugkeerders, zoals verzoeker, in Italië stelselmatig zouden worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.5. Verzoeker kan in elk geval niet worden bijgetreden waar hij meent dat de *“systeemcrisis”* door de verwerende partij zou worden erkend. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM in de zaken Mohamed Hussein, Tarakhel en A.M.E. wordt in de beslissing immers uitdrukkelijk aangegeven dat de situatie in Italië *“niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep”*. De informatie die verzoeker aanbrengt is niet van aard om dit standpunt te ondergraven. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zou hebben blindgestaard op de toepassing van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) en artikel 3 van het EVRM uit het oog verloren zou zijn. In de beslissing wordt immers uitvoerig gemotiveerd op grond van talrijke mensenrechtenrapporten van onder andere AIDA, ECRE en UNHCR dat de Italiaanse asielinstanties met bepaalde moeilijkheden kampen, maar dat inspanningen worden gedaan om deze te verhelpen, zodat *“er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.”* Uit het loutere feit dat Italië niet uitdrukkelijk zou hebben ingestemd met het overnameverzoek kan niet worden besloten dat verzoeker een risico loopt op een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.6. Uit het rapport dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, dat de activiteiten van UNHCR in Europa belicht (Verzoekschrift bijlage 3), blijkt dat er in Zuid-Europese landen sprake is van een verhoogde instroom van asielzoekers waardoor, in combinatie met besparingsmaatregelen, de dienstverlening aan deze groep onder druk komt te staan. Dit algemene rapport bevat echter geen informatie over de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië en is bijgevolg geenszins van aard om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing, die gestoeld zijn op specifieke rapporten dienaangaande en die de situatie in de opvangstructuren in Italië betreffen, aan het wankelen te brengen.

2.3.2.7. De uiteenzetting van verzoeker over de activiteiten van Artsen zonder grenzen, waarvoor verzoeker informatie van hun website heeft geplukt en waarin bepaalde activiteiten worden besproken van AZG ingevolge problemen in de gezondheidszorg aan migranten en daklozen in Italië, wordt niet in het minst op zijn persoonlijke situatie betrokken. De Raad stipt aan dat er in het uittreksel dat verzoeker citeert onder andere sprake is van een ziekte die Latijns-Amerikaanse migranten treft en van chronische

aandoeningen waaraan daklozen in Milaan zouden lijden. Uit deze informatie kan geenszins worden geconcludeerd dat er in Italië sprake is van mensenrechtenschendingen ten aanzien van asielzoekers in het algemeen of Dublin-terugkeerders van Somalische origine in het bijzonder. Tenslotte wordt er in het uittreksel gewag gemaakt van tuberculose in gesloten centra waar migranten zonder papieren verblijven. Verzoeker maakt echter niet in het minst plausibel dat hij in zo'n 'Centrum voor Identificatie en Uitzetting' zal terechtkomen na zijn transfer. Bijkomend wijst de Raad erop dat uit het zogenaamde Dublin-interview van 9 juni 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, was gebleken dat verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft (Dublin-interview, vraag 35), waardoor het ganse betoog feitelijke grondslag mist.

2.3.2.8. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Gelet op punt B blijkt duidelijk dat de tenuitvoerlegging van de beslissing van de DVZ tot gevolg heeft dat het terugsturen van verzoeker naar Italië schending uit maakt van artikel 3 van het EVRM. Hieruit

kan dan ook elke redelijke mens afleiden dat verzoeker hierdoor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden.

Derhalve, is evenzeer aan deze voorwaarde voldaan.”

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel integraal verwijst naar zijn middel. Aangezien de aangevoerde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt, kan verzoeker zich ook niet beroepen op een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

2.4.2.3. Aangezien er geen sprake is van een zogenaamd evident nadeel, is het noodzakelijk dat verzoeker aangeeft welke precieze gegevens volgens hem verantwoord zijn dat niet alleen de vernietiging, maar ook de schorsing wordt uitgesproken en waarom. Hij dient hiertoe de vereiste gegevens te vermelden in zijn verzoekschrift, ter adstructie van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 29 mei 2012, nr. 219 523). Verzoeker blijft echter in gebreke om hierbij enige toelichting te verschaffen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN